

[Victor Pürschel.]

Hvad har man gjort for at fremme den? Ikke andet end denne Landsliste, hvis Betydning jeg anser for at være ganske overordentlig ringe — ganske overordentlig ringe! Det er min faste Overbevisning, at Partibestrelserne, saadan som Partibestrelser nu engang er indrettet, her i første Række vil se at faa Folk, som det bliver let at have med at gøre. Man faar ikke nogen selvstændig med af dem, der maaske kan blive besværlige, af dem, der vil tage Særstandpunkt. Dem skal man nok holde sig fra Livet.

Man har ændret Fristerne for Folkeafstemningen, og det hilser jeg naturligvis med Tilfredshed. Den konservative Ordfører sagde, da jeg første Gang paapegede, at Formuleringen her var meget uheldig, at mine Indvendinger var formalistisk Nonsens og tomt Juristeri. Det er jo meget tilfredsstillende, at man alligevel har rettet disse Fejl, og jeg konstaterer ogsaa med Glæde, at den Fejl, jeg paapegede — det er ikke mig, der har fundet den, det er Professor Poul Andersen —, den Fejl, der var i Forslaget, at man ikke havde sikret, at en Bekendtgørelse skulde finde Sted, nu er rettet.

Men med alle disse Rettelser er og bliver Folkeafstemningen efter min Opfattelse alligevel endnu kun en Skueret. De Frister, der gives, er for korte til, at det er muligt at skabe det Vælgerflertal, der skal til. Det kan i hvert Fald ikke gøres uden af de gennemorganiserede Partier. Men da Folkeafstemningens eneste Værdi netop er, at den kalder paa Vælgerne ud over Partirammerne, er dette, at man i Forslaget praktisk talt binder den til, at det er de organiserede Partier, der skal lave den, i Strid med selve Folkeafstemningens Idé, og det gør derfor dette Institut værdiløst. Som jeg allerede tidligere har paapeget, er jo Kravene til den procentvise Deltagelse saa høje, at de maa betragtes som værende højere end Weimar-Forfatningens Krav i saa Henseende, og disse Krav virkede som bekendt prohibitivt i Tyskland. Det vil altsaa sige, at Statsministeren har faaet sin Vilje igennem, da han sagde: De, der har Ansvar, skal ikke snigløbes ved en Folkeafstemning. Det er det, der er Mottoet for Folkeafstemningsbestemmelserne her i Grundloven.

Den nye § 32 er efter min Mening meget betænkelig. Der staar i den, at valgbar til Rigsdagen er enhver, som i Henhold til § 31 har Valgret til denne, medmindre vedkommende er straffet for en Handling, der gør ham uværdig til paa det givne Tidspunkt at

være Medlem af Rigsdagen. Forholdet imellem denne Paragraf og § 50 er efter min Mening ikke helt klart. I § 31 staar der, at det bestemmes ved Lov, at Personer, som er straffet paa nærmere angiven Maade, ikke har Valgret. Herved udelukkes altsaa ogsaa som valgbare de Folk, der er straffet for det, som kommer til at svare til det, vi nu kalder en i den offentlige Mening vanærende Handling. Her skal det fastsættes ved en særlig Lov, ved Valgloven, hvilke Straffe der skal medføre, at man mister sin Valgret. Saa siger § 32, at de Personer, der har mistet deres Valgret, er heller ikke valgbare. Nu kan jeg ikke læse det, der saa staar i § 32 anderledes, end at ud over dette tillægges der altsaa Rigsdagen en vis Beføjelse til at sige om en Mand: Uanset om du har Valgret og saaledes er valgbar, vil vi ikke have dig i Rigsdagen, fordi du er dømt for dette eller hint. Saadan maa jeg i hvert Fald læse den. Og jeg synes, at naar man siger dette uden nogen som helst Vejledning om, hvad det skal være, saa giver man Rigsdagen her en Magt, som den aldrig nogensinde har haft, til at sætte en Mand udenfor.

Jeg tager nu det Tilfælde, at en Mand er dømt for en politisk Forbrydelse, altsaa ikke paa en Maade, som falder ind under det, der betager ham hans Valgret. Saa vilde Rigsdagen alligevel kunne sige: Dig vil vi ikke have. Jeg behøver ikke at paapege, at dette kan blive en Ting, der kan misbruges. Jeg anser denne Bestemmelse for at være principielt meget betænkelig, og jeg henstiller, at man tager den op til Overvejelse paa ny, for det er nu meget vigtigt, at der ikke i en Forfatning igennem disse Bestemmelser her kombineret med udvidede Straffe- og Tiltalebestemmelser gives Flertallet i Rigsdagen en Mulighed for at skille sig af med besværlige politiske Modstandere, hvis disse besværlige politiske Modstandere maaske tillige er lidt uforsigtige.

Med Hensyn til Bestemmelserne om Retsplejen anser jeg det for meget beklageligt, at Det konservative Folkeparti har forladt Partiets hidtidige Stilling over for Nævningsinstitutionen og paa ny forankret denne i Grundloven. Jeg er, som alle ved, ikke nogen Modstander af Lægmands Deltagelse i Retsplejen, men jeg er en Modstander paa dette Punkt, som paa alle Punkter, af at stereotypere en Udvikling, at binde den til en bestemt Form.

Med Hensyn til Forslaget i dets Helhed er jeg enig i den Kritik, der er blevet fremsat af den kommunistiske Ordfører (Aksel Lar-